

ELOISA JAMES

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Αφιερώνω αυτό το βιβλίο στη μνήμη της μητέρας μου
Κάρολ Μπλάι. Δεν της άρεσαν πολύ τα ρομάντζα
– ή τουλάχιστον έτσι έλεγε. Ωστόσο, διάβαζε
συνεχώς σε μένα και την αδελφή μου παραμύθια
που μας μάγευαν, με πρίγκιπες πάνω σε λευκά
άλογα και πριγκίπισσες με μακριά χρυσαφένια μαλλιά.
Μου έδωσε τα πρώτα μου βιβλία, όπως την Άννα
των Αγρών, τις Μικρές Κυρίες και το Περηφάνια και
Προκατάληψη. Με λίγα λόγια, μαμά, για όλα
εσύ φταις!*

Πρόλογος

Μια φορά κι έναν καιρό, όχι πολύ παλιά...

Αυτή η ιστορία ξεκινάει με μια άμαξα που δεν ήταν ποτέ κολοκύθα, παρόλο που ταξίδευε τα μεσάνυχτα· με μια καλή νεραϊδοννά που έχασε τα ίχνη της βαφτιστήρας της, παρόλο που δεν είχε μαγικό ραβδί· και με μερικά ποντίκια που, κατά βάθος, πολύ θα ήθελαν να φοράνε λιβρέα.

Και φυσικά, υπάρχει κι ένα κορίτσι, που δεν ήξερε να χορεύει και που δεν ήθελε να παντρευτεί πρίγκιπα.

Όμως, στην πραγματικότητα, ξεκινάει με τα ποντίκια.

Ήταν εκτός ελέγχου· όλοι το έλεγαν. Είχαν κάνει την κυρία Σουάλοου, την οικονόμο, έξαλλη. «Δεν αντέχω αυτούς τους διαβόλους, που μασουλάνε όλα τα παπούτσια όταν κανένας δεν κοιτάζει», είπε στον μπάτλερ, έναν ήρεμο ανθρωπάκο ονόματι κύριο Τσεριντέρι.

«Σε νιώθω», της απάντησε με έναν τόνο στη φωνή του που δεν χρησιμοποιούσε συχνά. «Ούτε κι εγώ τα αντέχω. Αυτές τις μυτερές μουσούδες και τα σκουξίματα μες στη νύχτα και...»

«Τον τρόπο που τρώνε!» τον διέκοψε η κυρία Σουάλοου. «Από το τραπέζι, μέσα από τα πιάτα!»

«Πράγματι, μέσα από τα πιάτα», της είπε ο Τσεριντέρι. «Το έχω δει με τα μάτια μου, κυρία Σουάλοου, αλήθεια!»

Η τσιρίδα της κυρίας Σουάλοου θα πρέπει να ακούστηκε μέχρι το σαλόνι... Ωστόσο, τα ποντίκια έκαναν τόση φασαρία, που κανένας εκεί δεν άκουσε κάτι.

Ένα

Οικία Γιάροου

*Κατοικία της κυρίας Μαριάννα Ντάλτρι, της κόρης της Βικτόρια
και της δεσποινίδας Κάθριν Ντάλτρι*

Η δεσποινίς Κάθριν Ντάλτρι, γνωστή σε όλους ως Κέιτ, κατέβηκε από το άλογό της βράζοντας από θυμό.

Πρέπει να πούμε ότι η κατάσταση δεν ήταν κάτι καινούριο γι' αυτή. Προτού πεθάνει ο πατέρας της, πριν από επτά χρόνια, μερικές φορές εκνευριζόταν με την καινούρια της μητριά. Όμως, μόνο όταν έφυγε αυτός και ανέλαβε τα ηνία η νέα κυρία Ντάλτρι –που είχε κρατήσει τον τίτλο για ελάχιστους μήνες–, η Κέιτ έμαθε πραγματικά τι σημαίνει θυμός.

Θυμός σήμαινε να βλέπει τους ενοικιαστές του κτήματος να πληρώνουν διπλάσιο ενοίκιο ή να εγκαταλείπουν τα αγροτόσπιτα στα οποία έζησαν ολόκληρη ζωή. Θυμός σήμαινε να βλέπει τις σοδειές να σαπίζουν και τους θάμνους να θεριεύουν, επειδή η μητριά της τοιγκουνευόταν τα χρήματα που χρειαζόνταν για να συντηρηθεί το κτήμα. Θυμός σήμαινε να βλέπει τα χρήματα του πατέρα της να σαπαλιούνται σε καινούριες τουαλέτες, καπέλα και λούσα... τόσο πολλά, που η μητριά και η ετεροθαλής αδελφή της δεν προλάβαιναν να τα φορέσουν όλα μέσα σε έναν χρόνο.

Ήταν τα βλέμματα οίκτου που εισέπραττε από γνωστούς, οι οποίοι δεν τη συναντούσαν ποτέ πια στα δείπνα. Ήταν ο υποβιβασμός να κοιμάται σε ένα δωμάτιο στη σοφίτα, με ξεθωριασμένα έπιπλα, που έδειχναν την αξία της μέσα στο σπίτι. Ήταν η απέχθεια για τον εαυτό της, που δεν μπορούσε να φύγει από κει μια και καλή. Ήταν η ταπείνωση, η απελπισία και η απόλυτη βεβαιότητα ότι ο πατέρας της θα πρέπει να στριφογυρνούσε στον τάφο του. Όλα αυτά πυροδοτούσαν τον θυμό της.

Ανέβηκε βαριά τα μπροστινά σκαλοπάτια ξύνοντας τα νύχια της για καβγά, όπως θα έλεγε και ο πατέρας της. «Γεια σου, Τσεριντέρι», είπε, μόλις ο τόσο αγαπητός στην οικογένεια μπάτλερ άνοιξε την πόρτα. «Εκτελείς και χρέη υπηρέτη τώρα;»

«Η κυρία έστειλε τους υπηρέτες στο Λονδίνο να φέρουν γιατρό», είπε ο Τσεριντέρι. «Για την ακρίβεια, δύο γιατρούς».

«Πάλι τη μάτιασαν;» Η Κέιτ έβγαλε προσεκτικά τα γάντια της, γιατί το δέρμα είχε αρχίσει να ξεφτίζει γύρω από τους καρπούς. Κανονικά, θα αναρωτιόταν αν η μητριά της –γνωστή σε όλους ως «η κυρία»– παρίστανε την άρρωστη, αλλά όχι πια. Όχι ύστερα από τις τόσες φορές που τους είχε αναστατώσει αναίτια, ουρλιάζοντας μέσα στη νύχτα, για κρίσεις... οι οποίες τελικά αποδεικνύονταν μια απλή δυσπεψία.

Ωστόσο, όπως είχε πει κάποτε και ο Τσεριντέρι, η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία.

«Δεν είναι για την κυρία αυτήν τη φορά. Νομίζω πως είναι για το πρόσωπο της δεσποινίδας Βικτόρια».

«Το δάγκωμα;»

Ο μπάτλερ έγνεψε. «Το πρωί η υπηρέτρια είπε ότι της έχει πέσει το χείλος. Έχει πρηστεί κιάλας».

Παρόλο που δεν είχαν στενές σχέσεις, η Κέιτ τη λυπήθηκε. Η καημένη η Βικτόρια δεν είχε πολλά να επιδείξει εκτός από το

όμορφο πρόσωπό της και τα ωραία ρούχα της – θα ράγιζε η καρδιά της αν παραμορφωνόταν μόνιμα.

«Πρέπει να μιλήσω στην κυρία για τη γυναίκα του εφημέριου», είπε δίνοντας το παλτό της στον Τσεριντέρι. «Ή μάλλον, για τη γυναίκα του πρώην εφημέριου. Μετά τον θάνατό του, μετέφερα την οικογένεια στο τελευταίο αγροτόσπιτο».

«Μεγάλη κακοτυχία», είπε ο μπάτλερ. «Ειδικά για έναν εφημέριο. Κανονικά, ένας υπηρέτης του Κυρίου δεν πρέπει να αυτοκτονεί».

«Την άφησε με τέσσερα παιδιά», είπε η Κέιτ.

«Δεν είναι εύκολο για έναν άντρα να ξεπεράσει έναν ακρωτηριασμό».

«Και έτσι προτίμησε να αφήσει τα παιδιά του να ξεπεράσουν τον θάνατό του», είπε η Κέιτ δίχως συμπόνια. «Για να μην πω ότι η μητριά μου έστειλε χθες ειδοποιητήριο έξωσης στη χήρα».

Ο Τσεριντέρι έσιμξε τα φρύδια. «Η κυρία είπε ότι πρέπει να δειπνήσεις μαζί τους απόψε».

Η Κέιτ σταμάτησε στα μισά της σκάλας. «Τι είπες;»

«Ότι πρέπει να δειπνήσεις μαζί τους απόψε. Θα έρθει και ο λόρδος Ντίμσοντεϊλ».

«Αστειεύεσαι βέβαια».

Ο μπάτλερ κουνούσε το κεφάλι. «Αυτό είπε. Επίσης, αποφάσισε ότι τα ποντίκια της δεσποινίδας Βικτόρια πρέπει να φύγουν, αλλά για κάποιον λόγο τα εξόρισε στο δωμάτιό σου».

Η Κέιτ έκλεισε τα μάτια για λίγο. Η μέρα, που είχε ξεκινήσει άσχημα, τώρα γινόταν χειρότερη. Αλεχθανόταν τα σκυλάκια της ετεροθαλούς αδελφής της, τα οποία –χαριτολογώντας, ή όχι και τόσο– όλοι τα αποκαλούσαν ποντίκια. Αλεχθανόταν επίσης τον Άλτζερνον Μπένετ, αλλιώς λόρδο Ντίμσοντεϊλ, τον αρραβωνιαστικό της Βικτόρια. Χαμογελούσε υπερβολικά εύκολα. Και ακόμα

περισσότερο, απεχθανόταν την ιδέα να καθίσει για δείπνο με την οικογένεια.

Συνήθως κατάφερνε να ξεχνάει ότι κάποτε ήταν κυρία του σπιτιού. Η μητέρα της ήταν για χρόνια κατάκοιτη πριν πεθάνει, και η Κέιτ πάντοτε τη θυμόταν ασθενική. Η ίδια από μικρή καθόταν στην κεφαλή του τραπέζιού, απέναντι από τη θέση του πατέρα της, αποφασίζοντας το μενού με την κυρία Σουάλοου, την οικονόμο... Περιέμενε ότι κάποια στιγμή θα έκανε το ντεμπούτο της, θα παντρευόταν και θα μεγάλωνε τα δικά της παιδιά σε αυτό το σπίτι.

Όμως όλα αυτά συνέβαιναν πριν πεθάνει ο πατέρας της κι εκείνη γίνει υπηρέτρια, καταλήγοντας να κοιμάται στη σοφίτα.

Τώρα έπρεπε να παραστεί στο δείπνο, φορώντας ένα ξεπερασμένο κουρέλι για φόρεμα, και να υπομείνει τις κολακειές του γλοιώδους, χαμογελαστού λόρδου Ντίμσοντ; Γιατί;

Ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, με ένα κακό προαίσθημα που της ανακάτευε το στομάχι. Η μητριά της Κέιτ καθόταν στην τουαλέτα της και κοιταζόταν στον καθρέφτη. Το φως του απομεσήμερου έπεφτε πάνω στους ώμους της φωτίζοντας τα μαλλιά της. Είχαν μια λάμψη τα μαλλιά της, μια έντονη κίτρινη απόχρωση λες και οι τούφες ήταν καμωμένες από μέταλλο. Φορούσε ένα πρωινό φουστάνι, το οποίο στο πάνω μέρος είχε πτέτες κι έδενε κάτω από το στήθος με μια κορδέλα. Ήταν υπέροχο... για ένα κορίτσι που τώρα έκανε το ντεμπούτο του.

Όμως η Μαριάννα δεν μπορούσε να χωνέψει το γεγονός ότι δεν ήταν πια τριάντα χρονών. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν αποδέχτηκε ότι μεγάλωσε. Ντυνόταν εντελώς αταίριαστα με την ηλικία της, προσπαθώντας να δείχνει είκοσι. Ένα πράγμα ήταν σίγουρο για τη μητριά της: είχε απερίσκεπτο θάρρος και μια έντονη περιφρόνηση για τις συμβάσεις που συνοδεύουν κάθε ηλικία.

Ωστόσο, ενώ τα φορέματα της Μαριάννα έδειχναν τη ματαιοδοξία της, ταυτόχρονα αποτελούσαν και ιδανικό κουτσομπολιό για όλους τους υπόλοιπους, αφού καμιά γυναίκα δεν μοιάζει είκοσι χρονών στα σαράντα της. Όσο αισθησιακό κι αν είναι ένα φουστάνι, δεν μπορεί να σου φέρει πίσω τη χαμένη σου νιότη.

«Υποθέτω πως τελείωσες τα προσκυνήματα στους φίλους σου και βρήκες τον δρόμο για το σπίτι», είπε ξιτισμένα η Μαριάννα.

Η Κέιτ κοίταξε το μπουντουάρ της μητριάς της και αποφάσισε να μετακινήσει ένα βουνό ρούχα πάνω από ένα σκαμνί. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο με σωρούς από βαμβακερά και μεταξωτά υφάσματα· ήταν όλα πεταμένα φύρδη μίγδην πάνω στις καρέκλες. Υπέθετε, δηλαδή, κανείς ότι ήταν καρέκλες. Το δωμάτιο έμοιαζε με παστέλ χιονισμένο τοπίο, με μαλακά βουνά από υφάσματα εδώ κι εκεί.

«Τι κάνεις;» ρώτησε η μητριά της, μόλις είδε την Κέιτ να παίρνει τα φορέματα στα χέρια της.

«Κάθομαι», είπε η Κέιτ αφήνοντας τα ρούχα στο πάτωμα.

Η μητριά της πετάχτηκε όρθια τοιρίζοντας. «Μη συμπεριφέρεσαι έτσι στα ρούχα μου, ανόητη! Αυτά εδώ που βλέπεις παραδόθηκαν μόλις πριν από δυο μέρες και είναι καταπληκτικά. Θα σε βάλω να τα σιδερώνεις όλη νύχτα αν δω την παραμικρή ζάρα».

«Εγώ δεν σιδερώνω», είπε η Κέιτ ξερά. «Το ξέχασες; Πριν από τρία χρόνια έκαψα ένα λευκό φόρεμα».

«Α, την περσική τουαλέτα!» φώναξε η Μαριάννα, χτυπώντας τα χέρια της σαν άλλη λαίδη Μάκμπεθ. «Την έχω... εκεί». Έδειξε με το δάχτυλό της μια γωνιά, όπου ένα βουνό από ρούχα έφτανε σχεδόν μέχρι το ταβάνι. «Θα τη μεταποιήσω μια από αυτές τις μέρες». Κάθισε ξανά κάτω.

Η Κέιτ έσπρωξε προσεκτικά με το πόδι της τον σωρό με τα φορέματα λίγο πιο μακριά. «Πρέπει να σου μιλήσω για τους Κράμπτρι».

«Θεέ μου, ελπίζω να κατάφερες να πετάξεις έξω αυτήν τη γυναίκα», είπε η μητριά της, ανάβοντας ένα λεπτό τσιγάρο. «Ξέρεις ότι την επόμενη εβδομάδα έρχεται ο καταραμένος ο δικηγόρος να αξιολογήσει πώς διαχειρίζομαι το κτήμα. Αν δει αυτό το ερειπωμένο αγροτόσπιτο, ποιος τον ακούει. Την προηγούμενη φορά μιλούσε τόσο ακατάπαυστα που πίστευα ότι θα πεθάνω από πλήξη».

«Δική σου ευθύνη είναι να διατηρείς τα αγροτόσπιτα σε καλή κατάσταση», είπε η Κέιτ και σηκώθηκε να ανοίξει ένα παράθυρο.

Η Μαριάνα κούνησε περιφρονητικά το τσιγάρο της. «Ανοησίες. Αυτοί οι άνθρωποι μένουν στην ιδιοκτησία μου σχεδόν τζάμπα. Το λιγότερο που έχουν να κάνουν είναι να διατηρούν τα σπίτια τους καθαρά. Αυτή η Κράμπτρι ζει σε χοιροστάσιο. Έτυχε να περάσω από κει τις προάλλες και τρόμαξα».

Η Κέιτ κάθισε πάλι και κοίταξε γύρω της το δωμάτιο – που έμοιαζε με χοιροστάσιο. Ύστερα από λίγο όμως συνειδητοποίησε ότι η Μαριάνα δεν είχε καταλάβει τη σιωπηρή προσβολή, καθώς είχε ανοίξει ένα βαζάκι και έβαφε τα χείλη της σε μια σκούρα απόχρωση του χαλκού.

«Από τότε που πέθανε ο άντρας της», είπε η Κέιτ, «η κυρία Κράμπτρι είναι εξαντλημένη όσο και φοβισμένη. Το σπίτι δεν είναι χοιροστάσιο· είναι απλώς ακατάστατο. Δεν μπορείς να της κάνεις έξωση. Δεν έχει πού να πάει».

«Ανοησίες», είπε η Μαριάνα πλησιάζοντας περισσότερο στον καθρέφτη για να επιθεωρήσει τα χείλη της. «Είμαι σίγουρη ότι έχει ήδη κάποιο σχέδιο. Έναν άλλον άντρα, το πιθανότερο. Έχει περάσει πάνω από ένας χρόνος από τότε που αυτοκτόνησε ο Κράμπτρι· σίγουρα θα τον έχει αντικαταστήσει. Θα δεις».

Οι συζητήσεις με τη μητριά της ήταν σαν να κατουράει σε εξωτερική τουαλέτα: δεν έχεις ιδέα τι σε περιμένει, αλλά είσαι σίγουρος ότι δεν θα σου αρέσει.

«Είναι απάνθρωπο», είπε η Κέιτ τονίζοντας τις λέξεις ώστε να ακουστεί αυταρχική.

«Πρέπει να φύγουν», είπε η Μαριάνα. «Δεν ανέχομαι τους τεμπέληδες. Πέρασα μια βόλτα από το σπίτι του εφημέριου, ξέρεις, μια μέρα αφότου πήδηξε από τη γέφυρα. Για να δώσω τα συλλυπητήριά μου».

Η Μαριάνα φρόντιζε να αποφεύγει όλους όσους εργάζονταν στο κτήμα ή στο χωριό, εκτός από τις σπάνιες περιπτώσεις όπου ξαφνικά ένιωθε την επιθυμία να παίξει τον ρόλο της αρχοντοκυρίας. Τότε, φορούσε το πιο υπερβολικό φόρεμα που διέθετε με σκοπό να προσβάλει τους χωρικούς, κατέβαινε από την άμαξα και προσπαθούσε να αποκρυπτογραφήσει τις εκφράσεις τους. Στο τέλος, διέταζε την Κέιτ να τους πετάξει έξω από τα σπίτια τους.

Ευτυχώς, ύστερα από καμιά δεκαριά μέρες ξεχνούσε αυτή την απαίτηση.

«Αυτή η γυναίκα, η Κράμπτρι, καθόταν κι έκλαιγε στον καναπέ. Τα παιδιά της, τα αμέτρητα παιδιά της, ήταν από δω κι από κει στο δωμάτιο κι εκείνη τρανταζόταν στο κλάμα σαν κακή θεατρίνα. Θρηνούσε. Θα μπορούσε να πιάσει δουλειά σε κανένα μπουλούκι», είπε η Μαριάνα. «Νοστιμούλα είναι».

«Μα...»

Η Μαριάνα συνέχισε. «Δεν ανέχομαι τους ακαμάτηδες. Εγώ νομίζεις πως καθόμουν κι έκλαιγα όταν πέθανε ο πρώτος μου άντρας, ο στρατηγός; Με είδες να χύνω έστω κι ένα δάκρυ όταν πέθανε ο πατέρας σου, παρόλο που δεν είχαμε προλάβει να απολαύσουμε παρά ελάχιστους μήνες γαμήλιας ευτυχίας;»

Η Κέιτ δεν είχε δει κανένα δάκρυ, όμως η Μαριάνα δεν χρειαζόταν την επιβεβαίωσή της. «Μπορεί η κύρια Κράμπτρι να μην έχει το δικό σου ψυχικό σθένος, έχει όμως τέσσερα μικρά παιδιά και έχουμε ευθύνη απέναντί τους...»

«Βαρέθηκα μ' αυτό το θέμα· κι άλλωστε πρέπει να σου μιλήσω για κάτι σημαντικό. Απόψε θα έρθει για δείπνο ο λόρδος Ντίμσοντεϊλ και θα καθίσεις να φας κι εσύ μαζί μας». Η Μαριάνα φύσηξε τον καπνό του τσιγάρου της. Έμοιαζε σαν ένα σύννεφο ομίχλης να βγαίνει από μια μικρή χάλκινη πίπα.

«Μου το είπε ο Τσεριντέρι. Γιατί;» Η Κέιτ και η μητριά της είχαν από καιρό σταματήσει τις αβρότητες. Απεχθανόταν η μια την άλλη, οπότε η Κέιτ δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί απαιτούσε την παρουσία της στο τραπέζι.

«Σε μερικές μέρες θα γνωρίσεις τους συγγενείς του Ντίμσοντεϊλ». Η Μαριάνα πήρε ακόμα μια τζούρα από το τσιγάρο της. «Ευτυχώς, είσαι πιο αδύνατη από τη Βικτόρια. Μπορούμε να μεταποιήσουμε εύκολα τα φουστάνια της. Το αντίθετο θα ήταν πιο δύσκολο».

«Μα τι είναι αυτά που λες; Ο λόρδος Ντίμσοντεϊλ δεν έχει καμιά όρεξη να φάει μαζί μου ή να με συστήσει στους συγγενείς του – και το αίσθημα είναι αμοιβαίο».

Προτού η Μαριάνα προλάβει να της εξηγήσει, άνοιξε η πόρτα. «Η αλοιφή δεν κάνει τίποτα», είπε η Βικτόρια κλαίγοντας γοερά, και χίμηξε προς τη μητέρα της. Ούτε που είδε την Κέιτ. Απλώς γονάτισε κι έθαψε το πρόσωπό της στην ποδιά της Μαριάνα.

Εκείνη άφησε αμέσως το τσιγάρο και τύλιξε τα χέρια της γύρω από τους ώμους της κόρης της. «Σώπα, καρδούλα μου», της είπε γλυκά. «Η αλοιφή θα διορθώσει τα πάντα. Απλώς πρέπει να κάνεις λίγη υπομονή. Σου υπόσχομαι, ημανούλα σου υπόσχεται, ότι θα είσαι μια χαρά. Το πρόσωπό σου θα είναι όπως πάντα πανέμορφο. Και για παν ενδεχόμενο, έστειλα να φέρουν από το Λονδίνο δύο από τους καλύτερους γιατρούς».

Η Κέιτ είπε να δείξει λίγο ενδιαφέρον. «Τι αλοιφή χρησιμοποιείς;»

Η Μαριάνα την κοιτάξε εχθρικά. «Αποκλείεται να την ξέρεις. Μεταξύ άλλων, έχει μέσα και θρυμματισμένες πέρλες. Κάνει θαύματα σε κάθε είδους ατέλειες του προσώπου. Τη χρησιμοποιώ κι εγώ καθημερινά».

«Κοίτα το χείλος μου, Κέιτ!» είπε η Βικτόρια σηκώνοντας το κεφάλι. «Καταστράφηκα για πάντα». Τα μάτια της γυάλιζαν από τα δάκρυα.

Η αλήθεια ήταν πως το κάτω χείλος της δεν έδειχνε καθόλου καλά. Ήταν πρησμένο και μελανιασμένο γύρω από το σημείο που έδειχνε να έχει μολυνθεί, και το στόμα της έγενε ελαφρώς προς τη μια πλευρά.

Η Κέιτ σηκώθηκε και πήγε να κοιτάξει από κοντά. «Το έχει εξετάσει ο δόκτωρ Μπιάσμπι;»

«Ήρθε χθες, αλλά είναι γεροξεκούτης», είπε η Μαριάνα. «Ούτε που κατάλαβε πόσο σοβαρό είναι. Δεν είχε ούτε μια αλοιφή να μας δώσει. Τίποτα!»

Η Κέιτ γύρισε το κεφάλι της Βικτόρια στο πλάι για να το δει καλύτερα στο φως. «Νομίζω πως η πληγή έχει μολυνθεί. Είσαι σίγουρη ότι είναι κατάλληλη αυτή η αλοιφή;»

«Αμφισβητείς την κρίση μου;» πετάχτηκε η Μαριάνα φωνάζοντας.

«Ασφαλώς», της αντιγύρισε η Κέιτ. «Αν η Βικτόρια καταλήξει με παραμορφωμένο στόμα επειδή εσύ της έδωσες να βάλει μια αηδία που αγόρασες στο Λονδίνο, θέλω να ξέρεις ότι εσύ θα φταις».

«Είσαι θρασύτατη!» είπε η Μαριάνα, κάνοντας ένα βήμα μπροστά.

Όμως η Βικτόρια σήκωσε το χέρι. «Μητέρα, σταμάτα. Κέιτ, πιστεύεις στ' αλήθεια ότι κάτι τρέχει με την αλοιφή; Το χείλος μου πονάει τρομερά». Η Βικτόρια ήταν απίστευτα όμορφο

κορίτσι, με αλαβάστρινο δέρμα και μεγάλα, τρυφερά μάτια, που πάντα έμοιαζαν κάπως υγρά, σαν να είχε μόλις συγκινηθεί ή ετοιμαζόταν να κλάψει. Δεδομένου δε ότι κάθε μέρα έχυνε πράγματι κουβάδες δάκρυα, συγκίνησης ή άλλα, αυτό δεν ήταν παράξενο. Τώρα δύο κυλούσαν στο πρόσωπό της.

«Νομίζω πως έχει μολυνθεί εσωτερικά η πληγή», είπε η Κέιτ σμίγοντας τα φρύδια. «Το χείλος σου επουλώθηκε γρήγορα, αλλά...» Την πίεσε στο σημείο και η Βικτόρια έβγαλε μια κραυγή. «Θα πρέπει να σου το ανοίξουν».

«Ποτέ!» φώναξε η Μαριάνα.

«Δεν γίνεται να τους αφήσω να μου κόψουν το πρόσωπο», είπε η Βικτόρια τρέμοντας.

«Μα διαφορετικά θα παραμορφωθείς», της είπε η Κέιτ υπομονετικά.

Η Βικτόρια ανοιγόκλεισε τα μάτια καθώς το σκεφτόταν.

«Δεν θα κάνουμε τίποτα μέχρι να έρθουν οι γιατροί από το Λονδίνο», ανακοίνωσε η Μαριάνα πηγαίνοντας πάλι να καθίσει. Εκθείαζε σπιδήποτε λονδρέζικο. Η Κέιτ υποψιαζόταν πως αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι είχε μεγαλώσει στην επαρχία αλλά, επειδή η Μαριάνα δεν μιλούσε πότε για το παρελθόν της, δεν ήταν σίγουρη.

«Ας ελπίσουμε τότε ότι θα έρθουν σύντομα», είπε η Κέιτ, αναρωτώμενη αν από ένα μολυσμένο χείλος κινδύνευε να μολυνθεί και το αίμα. Μάλλον όχι... «Γιατί θες να έρθω στο δείπνο, Μαριάνα;»

«Μα εξαιτίας του χείλους μου, φυσικά», είπε η Βικτόρια μυξοκλαίγοντας.

«Του χείλους σου;» επανέλαβε απορημένη η Κέιτ.

«Εγώ δεν μπορώ να παραστώ, έτσι δεν είναι;» πρόσθεσε η Βικτόρια σε πλήρη σύγχυση.

«Η αδελφή σου σε μερικές μέρες επρόκειτο να επισκεφθεί ένα μέλος της οικογένειας του λόρδου Ντίμστεϊλ», είπε η Μαριάνα. «Αν δεν έχανες τον χρόνο σου ασχολούμενη με τις δακρύβρεχτες ιστορίες άτυχων γυναικών, θα το θυμόσουν. Είναι πρίγκιπας. Πρίγκιπας!»

Η Κέιτ ξανακάθισε βαριά στο σκαμνί και κοίταξε τις δύο συγγενείς της. Η Μαριάνα ήταν σκληρή και λαμπερή σαν ολοκαίνουριο νόμισμα. Αντίθετα, τα χαρακτηριστικά της Βικτόρια ήταν μαλακά και κάπως θαμπά. Τα μαλλιά της είχαν ένα όμορφο ανοιχτό τριανταφυλλί χρώμα, κάτι ανάμεσα στο ξανθό και το κόκκινο, και οι μπούκλες της πλαισίωναν αρμονικά το πρόσωπό της. Τα μαλλιά της Μαριάνα ήταν τόσο στην τρίχα, που καταλάβαινες ότι η υπηρέτριά της παιδευόταν τρεις ώρες με το σίδερο για να πετύχει ακριβώς το επιθυμητό αποτέλεσμα.

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι σχέση έχει αυτή η επίσκεψη με μένα», είπε η Κέιτ, «αν και κατανοώ την απογοήτευσή σου, Βικτόρια». Έλεγε την αλήθεια. Παρόλο που απεχθανόταν τη μητριά της, ποτέ δεν ένωσε τέτοιο μίσος για την ετεροθαλή αδελφή της. Αφενός, γιατί η Βικτόρια ήταν πολύ γλυκιά για να την αντιπαθεί κάποιος. Αφετέρου, γιατί η Κέιτ δεν μπορούσε να μην τη συμπονά. Μολονότι η Μαριάνα κακομεταχειριζόταν την ίδια, η τρυφερότητα που έδειχνε στην κόρη της, κατά τη γνώμη της, ήταν χειρότερη.

«Λοιπόν», είπε η Βικτόρια βαριά, πηγαίνοντας να καθίσει πάνω σε ένα βουνό από φορέματα, «πρέπει να πας αντί για μένα. Μου πήρε λίγο χρόνο να το καταλάβω, αλλά η μητέρα τα έχει σχεδιάσει όλα πολύ έξυπνα. Και είμαι σίγουρη ότι ο αγαπημένος μου ο Άλτζι θα συμφωνήσει».

«Δεν μπορώ να πάω στη θέση σου, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό», είπε η Κέιτ κοφτά.

«Μπορείς», είπε η Μαριάννα. Είχε τελειώσει το τσιγάρο της και άναβε το δεύτερο με την καύτρα του πρώτου. «Και θα πας», πρόσθεσε.

«Όχι, δεν θα πάω. Αν και δεν έχω την παραμικρή ιδέα για τι πράγμα μιλάς. Να πάω στη θέση της Βικτόρια πώς; Και πού;»

«Στον πρίγκιπα του λόρδου Ντίμσοντεϊλ, φυσικά», είπε η Μαριάννα κοιτώντας τη μέσα από ένα απαλό σύννεφο καπνού. «Δεν ακούς τόση ώρα;»

«Θέλεις να προσποιηθώ ότι είμαι η Βικτόρια; Μπροστά σε έναν πρίγκιπα; Ποιον πρίγκιπα;»

«Ούτε κι εγώ κατάλαβα στην αρχή», είπε η Βικτόρια, περνώντας το δάχτυλό της πάνω από το τραυματισμένο χείλος της. «Βλέπεις, για να με παντρευτεί ο Άλτζι, χρειαζόμαστε την έγκριση κάποιων συγγενών του».

«Του πρίγκιπα», πρόσθεσε η Μαριάννα.

«Ο Άλτζι είπε ότι είναι πρίγκιπας μιας κάποιας μικρής χώρας. Όμως είναι ο μόνος εκπρόσωπος από την οικογένεια της μητέρας του που ζει στην Αγγλία, η οποία δεν πρόκειται να δώσει την κληρονομιά της δίχως την έγκρισή του. Η διαθήκη του πατέρα του είναι πάρα πολύ άδικη. Αν ο Άλτζι παντρευτεί προτού γίνει τριάντα ετών χωρίς την έγκριση της μητέρας του, θα χάσει μέρος της κληρονομιάς του – και αυτός δεν είναι ούτε είκοσι ακόμα!» είπε η Βικτόρια.

Πολύ έξυπνος ο γερο-Ντίμσοντεϊλ, σκέφτηκε η Κέιτ. Από όσο είχε δει, ο Ντίμσοντεϊλ ο νεότερος ήταν τόσο έτοιμος να διαχειριστεί την περιουσία, όσο και τα ποντίκια να μπουν σε χορωδία. Όχι πως την αφορούσε. «Οι γιατροί θα σε δουν αύριο το πρωί», είπε στη Βικτόρια, «και ύστερα θα φύγεις να συναντήσεις τον πρίγκιπα».

«Δεν μπορεί να πάει σε αυτά τα χάλια!» φώναξε η Μαριάννα.

Ήταν η πρώτη φορά που η Κέιτ την άκουγε να μιλάει με τέτοια απέχθεια για την κόρη της.

Η Βικτόρια γύρισε και κοίταξε τη μητέρα της αλλά δεν είπε τίποτα.

«Και βέβαια μπορεί», είπε η Κέιτ. «Κατά τη γνώμη μου, το σχέδιο είναι γελοίο. Κανείς δεν θα πιστέψει ότι είμαι η Βικτόρια. Κι ακόμα κι αν το πίστευαν, δεν νομίζεις ότι θα το θυμούνταν αργότερα; Τι θα γίνει όταν αυτός ο πρίγκιπας έρθει στην εκκλησία και διακόψει την τελετή λέγοντας ότι η νύφη δεν είναι αυτή που γνώρισε;»

«Αυτό δεν θα συμβεί γιατί η Βικτόρια θα παντρευτεί αμέσως μετά, με άδεια της ενορίας», είπε η Μαριάννα. «Αυτή είναι η πρώτη φορά που ο Ντίμσοντεϊλ προσκαλείται στο κάστρο και δεν μπορούμε να τη χάσουμε. Η Αυτού Υψηλότητα διοργανώνει έναν χορό για να γιορτάσει τον αρραβώνα του, κι εσύ θα πας ως Βικτόρια».

«Γιατί δεν αναβάλλετε την επίσκεψη για μετά τον χορό;»

«Γιατί πρέπει να παντρευτώ», είπε η Βικτόρια.

Η καρδιά της Κέιτ ράγισε. «Πρέπει να παντρευτείς;»

Η Βικτόρια έγνεψε. Η Κέιτ κοίταξε τη μητριά της, που σήκωσε ατάραχα τους ώμους. «Είναι έγκυος. Τριών μηνών».

«Για όνομα του Θεού», φώναξε η Κέιτ. «Μόλις τώρα γνώρισες τον Ντίμσοντεϊλ, Βικτόρια!»

«Αγαπώ τον Άλτζι», είπε εκείνη, με μάτια γεμάτα ειλικρίνεια. «Δεν ήθελα καν να κάνω το ντεμπούτο μου, αφότου τον είδα στο Αβαείο του Ουέστμινστερ εκείνη την Κυριακή του Μάρτη, αλλά η μητέρα με ανάγκασε».

«Τον Μάρτιο», είπε η Κέιτ. «Τον γνώρισες τον Μάρτιο και τώρα έχουμε Ιούνιο. Πες μου, σε παρακαλώ, ότι ο Άλτζι σου έκανε πρόταση γάμου πριν από τρεις μήνες, αμέσως μόλις τον ερωτεύτηκες, και το κρατούσες μυστικό;»

Η Βικτόρια χασκογέλασε. «Ξέρεις ακριβώς πότε μου έκανε

πρόταση, Κέιτ! Ήσουν η πρώτη που το έμαθες μετά τη μητέρα. Ήταν πριν από δύο εβδομάδες».

Οι ρυτίδες ανάμεσα στη μύτη και στο στόμα της Μαριάνα δεν θα μπορούσαν να εξαλειφθούν ούτε από την πιο θαυματουργή κρέμα με θρυμματισμένες πέρλες. «Ο Ντίμσοντεϊλ άργησε λίγο να κάνει γνωστές τις προθέσεις του».

«Δεν θα έλεγα ότι άργησε να κάνει γνωστές τις προθέσεις του», είπε η Κέιτ. «Μάλλον ακριβώς το αντίθετο έγινε».

Η Μαριάνα την κοίταξε περιφρονητικά. «Ο λόρδος Ντίμσοντεϊλ έκανε αμέσως πρόταση γάμου μόλις κατάλαβε την κατάσταση».

«Εγώ θα τον σκότωνα αν ήμουν στη θέση σου», της είπε η Κέιτ.

«Αλήθεια;» Χαμογέλασε παράξενα. «Πάντα ανόητη ήσουν. Ο υποκόμης έχει τίτλο και μεγάλη περιουσία, μόλις την πάρει στα χέρια του. Είναι ερωτευμένος με την αδελφή σου και αποφάσισε να την παντρευτεί».

«Μεγάλη τύχη», σχολίασε η Κέιτ. Κοίταξε πάλι τη Βικτόρια, που πείραζε απαλά το χείλος της ξανά και ξανά. «Σου είπα να προσλάβεις συνοδό, Μαριάνα. Θα μπορούσε να έχει τον οποιονδήποτε».

Η Μαριάνα γύρισε στον καθρέφτη της δίχως να μιλήσει. Στην πραγματικότητα, η Βικτόρια δεν έκανε για οποιονδήποτε άντρα. Ήταν πολύ μαλθακή, σαν πουτίγκα. Και έκλαιγε πολύ εύκολα.

Ωστόσο, ήταν απίστευτα όμορφη και, απ' ό,τι φαινόταν, πολύ καρπερή. Η γονιμότητα ήταν πάντα προτέρημα για μια γυναίκα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο πατέρας της, που είχε στεναχωρηθεί πολύ που δεν είχε αποκτήσει γιο. Η ανικανότητα της μητέρας της να κάνει περισσότερα παιδιά, προφανώς, τον οδήγησε να παντρευτεί πολύ γρήγορα μετά τον θάνατό της... τόσο πολύ ανυπομονούσε να φτιάξει καινούρια οικογένεια.

Πιθανόν να πίστευε ότι η Μαριάννα ήταν γόνιμη, όπως αποδεικνυόταν τώρα η κόρη της. Παρ' όλα αυτά, πέθανε πριν το διαπιστώσει.

«Δηλαδή μου ζητάς να επισκεφθώ τον πρίγκιπα και να προσποιηθώ τη Βικτόρια», είπε η Κέιτ.

«Δεν σου το ζητάω», είπε αμέσως η Μαριάννα. «Το απαιτώ».

«Μητέρα!» είπε η Βικτόρια. «Σε παρακαλώ, Κέιτ. Σε παρακαλώ. Θέλω να παντρευτώ τον Άλτζι. Και, ειλικρινά, θα προτιμούσα να... δεν κατάλαβα και... δηλαδή...» Έστρωσε το φουστάνι της. «Δεν θέλω ο κόσμος να μάθει για το μωρό. Ούτε και ο Άλτζι το θέλει».

Φυσικά, η Βικτόρια δεν είχε καταλάβει ότι κουβαλούσε ένα παιδί. Η Κέιτ αμφέβαλλε αν η αδελφή της είχε καταλάβει την πράξη της σύλληψης, πόσο μάλλον τις συνέπειές της.

«Μου το ζητάς», είπε η Κέιτ στη μητριά της, αγνοώντας προς το παρόν τη Βικτόρια. «Γιατί, παρόλο που μπορείς να με βάλεις με το ζόρι στην άμαξα με τον λόρδο Ντίμσοντεϊλ, σίγουρα δεν μπορείς να ελέγξεις τι θα πω μόλις συναντήσω τον πρίγκιπα».

Η Μαριάννα έδειξε τα δόντια της.

«Βέβαια, υπάρχει κι άλλο πρόβλημα», συνέχισε η Κέιτ. «Η Βικτόρια έκανε το πολύ εντυπωσιακό ντεμπούτο της πριν από μερικούς μήνες. Σίγουρα, πολύς κόσμος στον χορό θα τη γνώρισε – ή έστω θα την είδε».

«Γι' αυτό στέλνω εσένα και όχι ένα τυχαίο κορίτσι που θα μπορούσα να βρω», είπε η Μαριάννα με τη συνηθισμένη της αβρότητα.

«Θα έχεις μαζί σου τα σκυλάκια μου», είπε η Βικτόρια. «Αυτά με έκαναν διάσημη, οπότε όλοι θα πιστεύουν ότι είσαι εγώ». Και τότε, σαν μόλις να το θυμήθηκε, ένα ακόμα μεγάλο δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της. «Αν και η μητέρα λέει ότι πρέπει να τα δώσω».

«Απ' ό,τι έμαθα είναι στο δωμάτιό μου», είπε η Κέιτ.

«Είναι δικά σου πια», είπε η Μαριάνα. «Τουλάχιστον για την επίσκεψη. Μετά θα...» Σταμάτησε και κοίταξε την κόρη της. «Θα τα δώσουμε σε τίποτα ορφανά».

«Τα καημένα τα παιδιά θα τα λατρεύουν», είπε με συγκίνηση η Βικτόρια, αγνοώντας ότι τα ορφανά δεν θα ήθελαν δαγκωνιές από τα καινούρια τους κατοικίδια.

«Ποιος θα με συνοδεύσει;» ρώτησε η Κέιτ, αφήνοντας στην άκρη για την ώρα τα ποντίκια της Βικτόρια.

«Δεν χρειάζεσαι συνοδό», είπε περιφρονητικά η Μαριάνα, «έτσι όπως σουλατσάρεις στην εξοχή μόνη σου».

«Κρίμα που δεν είχα και τη Βικτόρια μαζί μου», της αντιγύρισε η Κέιτ. «Θα είχα φροντίσει ώστε ο Ντίμοντεϊλ να μην της συμπεριφερθεί σαν να είναι καμιά του δρόμου».

«Α, υποθέτω πως εσύ έχεις παραμείνει αγνή», είπε απότομα η Μαριάνα. «Τόσο το καλύτερο για σένα. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς ότι θα σου ριχτεί ο λόρδος Ντίμοντεϊλ, με τόσο βρόμικα ρούχα που φοράς· είναι ερωτευμένος με τη Βικτόρια».

«Ναι, είναι», είπε η Βικτόρια ρουφώντας τη μύτη της. «Κι εγώ είμαι ερωτευμένη μαζί του». Ακόμα ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της.

Η Κέιτ αναστέναξε. «Αν πρόκειται να παραστήσω τη Βικτόρια, θα δημιουργηθεί σκάνδαλο αν εμφανιστώ σε μια άμαξα μόνη μου με τον Ντίμοντεϊλ, και το σκάνδαλο δεν θα συνδεθεί με μένα αλλά με εκείνη. Με λίγα λόγια, κανένας δεν θα ξαφνιαστεί όταν το μωρό έρθει τόσο σύντομα μετά τον γάμο».

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής. «Εντάξει», είπε η Μαριάνα. «Θα συνόδευα εγώ τη Βικτόρια φυσικά, αλλά δεν μπορώ να την αφήσω στην κατάσταση που είναι. Μπορείς να πάρεις μαζί σου τη Ρόζαλι».

«Την υπηρέτρια; Μου δίνεις για συνοδό μια υπηρέτρια;»

«Γιατί; Ποιο είναι το πρόβλημα;» ρώτησε η Μαριάνα. «Μπορεί να καθίσει ανάμεσά σας στην περίπτωση που χάσεις τα λογικά σου και ορμήσεις στον λόρδο Ντίμοντεϊλ. Θα έχεις, βέβαια, και την υπηρέτρια των ποντικιών».

«Τα σκυλιά της Βικτόρια έχουν δική τους υπηρέτρια;»

«Τη Μαίρη από την κουζίνα», είπε η Βικτόρια. «Καθαρίζει τα τζάκια, αλλά τα κάνει και μπάνιο και τα χτενίζει κάθε μέρα. Τα κατοικίδια», πρόσθεσε, «είναι μεγάλη ευθύνη».

«Δεν θα πάρω τη Μαίρη μαζί μου», είπε η Κέιτ. «Πώς στο καλό θα τα βγάλει πέρα η κυρία Σουάλοου χωρίς αυτή;»

Η Μαριάνα ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

«Δεν θα πετύχει», είπε η Κέιτ προσπαθώντας να φέρει τη συζήτηση σε κάποια λογικά πλαίσια. «Ούτε καν μοιάζουμε».

«Και βέβαια μοιάζετε!» φώναξε η Μαριάνα.

«Βασικά, δεν μοιάζουμε», είπε η Βικτόρια. «Εγώ... δηλαδή, εγώ μοιάζω με μένα και η Κέιτ...» Σταμάτησε.

«Αυτό που θέλει να πει η Βικτόρια είναι ότι εκείνη είναι απίστευτα όμορφη», είπε η Κέιτ νιώθοντας την καρδιά της να σφίγγεται στο στήθος της, «κι εγώ δεν είμαι. Αν συνυπολογίσουμε και το γεγονός ότι είμαστε ετεροθαλείς αδελφές, μοιάζουμε όσο δύο ποιοσδήποτε Αγγλίδες».

«Έχετε το ίδιο χρώμα μαλλιών», είπε η Μαριάνα ρουφώντας το τοιγάρο της.

«Αλήθεια;» είπε δύσπιστα η Βικτόρια.

Στην πραγματικότητα, η Μαριάνα μάλλον είχε δίκιο. Όμως τα μαλλιά της Βικτόρια σχημάτιζαν όμορφες μπουκλες γύρω από το κεφάλι της, σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας, και στερεώνονταν με μια όμορφη κορδέλα. Η Κέιτ είχε βουρτσώσει τα δικά της το πρωί και τα είχε πιάσει σε έναν πρόχειρο κότσο. Δεν

είχε χρόνο για σχολαστικούς καλλωπισμούς. Για την ακρίβεια, δεν είχε χρόνο για κανέναν καλλωπισμό.

«Είσαι τρελή», είπε η Κέιτ κοιτάζοντας τη μητριά της. «Δεν γίνεται να περάσω για την κόρη σου».

Η Βικτόρια τώρα συνοφρυώθηκε. «Πολύ φοβάμαι ότι έχει δίκιο, μητέρα. Δεν σκέφτηκα λογικά».

Γύρω από τα μάτια της Μαριάνα είχαν σχηματιστεί λεπτές ρυτίδες και η Κέιτ ήξερε εκ πείρας ότι αυτό ήταν σημάδι πραγματικής οργής. Όμως, για πρώτη φορά, δεν ήξερε γιατί.

«Η Κέιτ είναι πιο ψηλή από μένα», είπε η Βικτόρια μετρώντας με τα δάχτυλά της. «Τα μαλλιά της είναι πιο ξανθά και πολύ πιο μακριά, και δεν μοιάζουμε καθόλου εξωτερικά. Ακόμα κι αν φορούσε τα ρούχα μου...»

«Είναι αδελφή σου», είπε η Μαριάνα με σφιγμένο στόμα.

«Είναι ετεροθαλής αδελφή μου», είπε υπομονετικά η Κέιτ. «Το γεγονός ότι παντρεύτηκες τον πατέρα μου δεν μας κάνει συγγενείς εξ αίματος και ο πρώτος άντρας σου...»

«Είναι αδελφή σου».